

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **LOM PRAHA s.p.**, se sídlem Tiskařská 270/8, Praha 10

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: 1) **CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
2) **P&P Tiskařská s.r.o.**, se sídlem Losiná 303
zastoupena Mgr. Markem Dejmkem, advokátem se sídlem Perlová 68/7,
Plzeň
3) **Pražská teplárenská a.s.**, se sídlem Partyzánská 1/7, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020, č. j.: MHMP 1097342/2020, sp. zn.: S-MHMP 2194157/2019/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo mj. zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí odboru stavebního Úřadu městské části Praha 10 (dále také jen „*stavební úřad*“, čímž může být obecně míněn i žalovaný, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 2. 9. 2019, čj. P10-097986/2019

Šk, sp. zn. OST 077288/2015/Šk. Ve správním řízení byla žadateli P&P Březina servis s.r.o. povolena změna územního rozhodnutí ze dne 30. 7. 2010 o umístění stavby nazvané „Logistický areál APS“ na pozemcích parc. č. 723/1, 723/84, 723/91, 723/92, 723/97, 723/147, 723/149, 723/155, 971/1 a 971/17 v katastrálním území Malešice obsahující administrativní budovu, ubytovnu, skladovou halu a garáž včetně zpevněných ploch, retenční nádrže a dále specifikovaných přípojek (dále také jen obecně „záměr“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu domáhaje se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu věci vázán. Namítal, že v rámci správního řízení se ve věci vyjádřilo ministerstvo obrany, když v nesouhlasném závazném stanovisku ministerstva obrany ze dne 5. 4. 2016 je uvedeno, že záměr má být umístěn ve vymezeném území v těsné blízkosti objektu důležitého pro obranu státu podle ust. § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „zákon o obraně“, a že umístěním stavby nejsou vyloučena rizika ohrožení zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu. Toto stanovisko následně potvrdil ministr obrany dne 6. 7. 2017, v němž je mj. dále uvedeno, že realizace stavby představuje riziko ohrožení zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu. Dne 23. 6. 2017 bylo sekci ekonomickou a majetkovou ministerstva obrany vydáno zpřesňující stanovisko, podle něhož, i když se na pozemcích uvedených v záměru v současné době nenachází území vymezené ministerstvem obrany podle ust. § 175 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), v potvrzení závazného stanoviska byl zdůrazněn fakt, že záměr má být umístěn do bezprostřední blízkosti objektu důležitého pro obranu státu, a že žalobce plní úkoly pro zajišťování obrany státu, realizace záměru představují riziko ohrožení zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu. Upozornil na ochranné pásmo podle ust. § 44 zákona o obraně. Dne 15. 6. 2021 dojde k aktualizaci územně analytických podkladů, do kterých budou zanesena data, která má k dispozici IPR (Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy, pod touto zkratkou dále tak označován) a jejichž součástí je i vyznačení objektu důležitého pro obranu státu a ochranného pásma okolo něj, proto postup žalovaného s ohledem na neexistenci tohoto pásma v době jeho rozhodování považuje žalobce za formalistický a vadnou aplikaci správního uvážení. Poukázal na ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona s tím, že zatím nedošlo k zanesení objektu důležitého pro obranu státu (resp. jeho ochranného území) do územně analytických podkladů, což však neznamená, že se na pozemku takový objekt fakticky nenachází, čímž bylo ministerstvo obrany oprávněno k vydání závazného stanoviska. Žádost podle názoru žalobce měl stavební úřad podle ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), bez dalšího zamítnout již po doručení závazného stanoviska ministerstva obrany.

[3] Dále žalobce poukázal na ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona, kdy podle jeho názoru není nutné přímo prokázat, že realizací záměru by došlo k ohrožení zájmu chráněného stavebním zákonem nebo zvláštním právním předpisem, ale pokud existuje důvodná obava, že by tyto zájmy mohly být ohroženy. Uvedl, že i pokud by žalovaný nepřikládal stanovisku ministerstva obrany zákonný význam, muselo vyvolat důvodnou obavu, což plyne zejména z upřesnění a potvrzení shora uvedeného stanoviska. Dále poukázal na to, že ministerstvo obrany je tzv. speciálním stavebním úřadem. Realizací

záměru, jehož součástí je i betonárna, dojde ke zvýšení prašnosti i provoz nákladních automobilů. Na prašnost je citlivý provoz žalobce (usazení v leteckých strojích). I z tohoto pohledu nelze vyloučit ohrožení naplnění zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu. Před realizací záměru musí být vydáno ještě stavební povolení, kdy v době jeho vydání bude s pravděpodobností blížící se jistotě v územně analytických podkladech již i formálně uveden objekt důležitý pro obranu státu, čímž bude stavební úřad mít za povinnost vyžádat si závazné stanovisko ministerstva obrany podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona.

[4] Žalobce dále namítá, že se stavební úřad dopustil pochybení, pokud se spokojil s výsledky zjišťovací fáze EIA (posuzování vlivů na životní prostředí – pod touto zkratkou dále označován) a nebyl proveden řádný kompletní proces EIA. Namítá, že prokázat u žalobce negativní vliv není dost dobře možné, když stavební úřad neprovedl řádný proces EIA, který by toto nebezpečí mohl prokázat. Ačkoliv je vlastnické právo všech stejné, stavební úřad musí vzít v potaz mj. zájmy podnikatelů, kteří na místě již působí, v případě žalobce po velmi dlouhou dobu, a lze předpokládat, že žalobce může být zbaven certifikací pro opravy leteckých motorů (tyto certifikace jsou podmíněny řadou kritérií, zejména absencí prašností a otřesů). Tím by došlo ke značnému omezení činnosti žalobce a v důsledku toho k ohrožení zajišťování obrany a bezpečnosti státu, žalobce by již nebyl schopen vykonávat opravy a generální opravy motorů a reduktorů užívaných ve vojenských vrtulnících, což je poslání žalobce podle jeho statutu. I když byla zpracována rozptylová studie, nebyla zpracována studie ke zhodnocení vlivu hluku a vibrací, doposud předkládané posudky navíc předkládal pouze žadatel. Odbor životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ve svém závazném stanovisku ze dne 4. 8. 2014 dospěl k závěru, že umístění betonárny lze z hlediska ochrany ovzduší v dané lokalitě akceptovat, přičemž denní koncentrace PM_{10} překračují platné imisní limity. Argumentaci, že realizace nebude znamenat zhoršení kvality ovzduší, považuje žalobce za zarážející. Znovu poukázal na to, že namísto administrativní budovy má vyrůst betonárna, což mělo být vázáno na nové hodnocení vlivů na životní prostředí podle ust. § 7 odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o posuzování vlivů“), kdy nepostačí výsledky zjišťovací fáze EIA, ale měl být proveden celý proces.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V daném případě nebyly shledány podmínky ve smyslu ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona (nebylo vymezeno území, v němž by bylo možné stavbu umístit jen na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu – ministerstva obrany). Skutečnost, že žalobcem byla oznámena existence jevu č. 107 ÚAP (územně analytické podklady – tímto způsobem dále označovány) – objekty důležité pro obranu státu a jejich ochranná pásma a zájmová území a že podle ministerstva obrany je nutné uplatnit vymezení v šíři 100 metrů okolo vnějších hranic areálu Tiskařská, nelze považovat za skutečnosti, které by svědčily o vymezení území. Na území se nachází pouze objekt civilní ochrany a siréna civilní ochrany, v současné době je pořizována 5. aktualizace ÚAP, kde by měla být promítnutá všechna aktualizovaná data včetně dat týkajících se obrany státu. Znovu opakuje, že příslušné území nebylo vymezeno, proto nemohlo být postupováno podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona. Postup nehodnotí jako přepjatě formalistický, neboť se jednalo o

aplikaci právní normy. Přisvědčil tvrzení žalobce, že po 5. aktualizaci ÚAP by případné povolení bylo vázáno na závazné souhlasné stanovisko ministerstva obrany, což však nemá vliv na umístění stavby. Totéž uvádí k namítané aplikaci ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Stavební zákon v části páté obsahuje výslovné ustanovení v § 175 směřujících k ochraně zájmů chráněných ministerstvy vnitra a obrany, čímž je vyloučena aplikace obecného ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona. Závěr zjišťovacího řízení EIA byl přezkoumán odborem ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, závěry jsou uvedeny v dokumentu ze dne 6. 6. 2016, kdy nedostatky nebyly shledány. Žádný z odvolatelů (ani žalobce) se k oznámení záměru v průběhu zjišťovacího řízení nevyjádřil, ačkoliv skutečnost, že záměr doznal změn (obsahuje i betonárku) byla zřejmá.

[6] Společnost P&P Tiskařská s.r.o. jako zúčastněná osoba s žalobou nesouhlasila a navrhovala ji zamítnout jako nedůvodnou, k postupu podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona nebyl důvod, předmětné pozemky nikdy nebyly vymezené jako území důležité pro obranu státu, podmínkou pro platné vymezení území důležitého pro obranu státu je mj. oznámení ministerstva obrany o vymezení území pořizovateli územně plánovací dokumentace, takovým orgánem je odbor územního rozvoje Magistrátu hlavního města Prahy (dále také jen „UZR HMHP“), k tomu nedošlo. Ohledně rizika prašnosti poukázal na závěr zjišťovacího řízení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí, ze dne 23. 7. 2013, kdy vliv na okolí je zanedbatelný. Postup žalobce považuje za účelový, neboť ministerstvo obrany žádné námitky nevznese ani v případě změny územního plánu ani v případě realizace EIA, stejně ani proti výstavbě zbylé části výrobního a skladovacího areálu. Celá oblast je zasažena nadměrným průjezdem tisíce vozidel denně, v blízkosti je železniční trať. Opakuje, že žádné ochranné pásmo vymezeno nebylo, poukazuje na to, že žalobce sám uvádí, že k tomu dojde do 15. 6. 2021. Celou žalobu považuje za účelovou a vyfabulovanou.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žadatel podal dne 27. 7. 2015 žádost o změnu územního rozhodnutí ze dne 30. 7. 2010, změna měla spočívat ve změně umístění horkovodní přípojky, úpravu skladové haly a umístění objektů betonárky. Po proběhlém správním řízení (které bylo přerušeno, posléze byla žádost stavebním úřadem zamítnuta, toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena k novému projednání) nakonec bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí. Stavební úřad se žádostí ze dne 6. 8. 2018 obrátil na IPR, že dosud oznámení o vymezených územích na základě odpovědi ministerstva obrany ze dne 22. 6. 2016, neobdržel, proto žádal o informace se tato území nachází, odpovědí mu bylo sděleno, že v dotčeném území se nenachází objekt důležitý pro obranu státu, tyto objekty jsou sledované jako jev A 107 ÚAP a jsou zobrazeny ve výkrese 910 Limity využití (poslední aktualizace proběhla v roce 2016), ačkoliv se nejedná o objekt pro obranu státu, je zřejmá důležitost zachování činnosti a provozuschopnosti podniku LOM, která by neměla být dotčena činností na sousedních pozemcích.

[8] V odůvodnění dále žalovaný reaguje na odvolací námitky žalobce uvedené v jeho odvolání. Žalovaný se obrátil na UZR MHMP o poskytnutí jednoznačného podkladu ve věci umístění objektu důležitého pro obranu státu a rozsahu jeho ochranného pásma situovaného v areálu mezi ulicemi Tiskařská, Průmyslová a Polygrafická, z vyjádření UZR MHMP ze dne 17. 2. 2020 vyplývá, že podle ÚAP se v daném území

nachází pouze objekt civilní obrany a siréna civilních ochrany, v současné době je pořizována 5. aktualizace ÚAP, kde by měla být promítnutá všechna aktualizovaná data včetně dat týkajících se obrany státu. Z vyjádření IPR ze dne 29. 3. 2019 je zřejmé, že zpracovateli byla data doručena a jsou k dispozici, jejich promítnutí do platných ÚAP bude po pořízení 5. aktualizace ÚAP. Další žádostí ze dne 28. 2. 2020 se žalovaný obrátil na IPR o poskytnutí jednoznačného podkladu ohledně umístění objektu důležitého pro obranu státu situovaného v dané lokalitě, včetně rozsahu ochranného pásma, resp. rozsahu příslušného vymezeného území, v němž lze podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona umístit stavbu jen na základě závazného stanoviska ministerstva obrany nebo vnitra. Ve sdělení, které žalovaný obdržel dne 14. 4. 2020, IPR jako zpracovatel ÚAP uvedl, že dne 5. 9. 2018 obdržel dopis od ministerstva obrany ohledně existence jevu č. 107 ÚAP – objekty důležité pro obranu státu a jejich ochranná pásma a zájmová území, kdy se jedná o nový objekt zahrnující pozemky a objekty v areálu společnosti LOM, a že podle sdělení ministerstva obrany je pro daný objekt nutno uplatnit vymezení území v šíři 100 metrů okolo vnějších hranic areálu Tiskařská, ve kterém by ministerstvo obrany prostřednictvím závazných stanovisek podle ust. § 89 a § 175 stavebního zákona mělo možnost ovlivňovat charakter plánované výstavby v bezprostředním okolí uvedeného objektu důležitého pro obranu státu.

[9] Dále je uvedeno, že stavební úřad vycházel mj. ze sdělení IPR ze dne 21. 9. 2018, že se v dotčeném území nenachází objekt důležitý pro obranu státu a z dalšího sdělení IPR ze dne 1. 4. 2019, že se podle aktualizovaných dat na předmětném pozemku nachází objekt důležitý pro obranu státu, kdy mu v souladu s ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona nebylo oznámeno, že by bylo ministerstvem vnitra či obrany vymezeno území, v němž lze umístit a povolit stavbu jen na základě závazného stanoviska ústředních orgánů. Na základě tvrzení žalobce v odvolání nastala nová skutečnost, že objekt důležitý pro obranu státu má stanoveno ochranné pásmo, zabýval se žalovaný dalšími zjištěními (dotaz na UZR MHMP, který je pořizovatelem ÚAP, tak i IPR, zda bylo vymezeno území podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona). Přestože naposledy IPR sdělil, že na základě oznámení aktualizace ÚAP, kterou učinilo ministerstvo obrany dne 5. 9. 2018, kdy bylo připojeno zdůvodnění požadavku na hájení územních zájmů na nemovitý majetek, že je nezbytné uplatnit vymezené území v šíři 100 metrů okolo vnějších hranic areálu Tiskařská, nelze na základě uvedeného s ohledem na všechny další skutečnosti dospět k závěru, že zmiňované ochranné pásmo existuje, tj. že bylo zřízeno způsobem předvídaným právními předpisy, tj. že by toto tvrzení vyvolalo dané účinky, že by bylo nutno respektovat rozsah ochranného pásma. Za daného stavu tak nelze tvrzení stavebního úřadu, že by se dotčené pozemky nacházely v území vymezených k zajišťování obrany a bezpečnosti státu, a proto nebyly shledány důvody pro přiznání postavení dotčeného orgánu ministerstva obrany, označit za nesprávné, či nevycházející z řádné zjištěného stavu věci. Podle veřejně dostupných ÚAP není ke dni vydání napadeného rozhodnutí zobrazen objekt důležitý pro obranu státu, tj. není vyznačeno území vymezené ministerstvem obrany či vnitra ve smyslu ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona. Pouze při zobrazení informací o pozemku č. parc. 723/2 v katastrálním území Malešice přes „Georeport“ se objekt důležitý pro obranu státu zobrazí jako plocha ohraničená vnější hranicí tohoto pozemku, nepřesahuje vnější hranice pozemku. Na základě uvedeného grafického vymezení tedy neodpovídá informaci z popisu ministerstva vnitra zaslaného IPR dne 5. 9. 2018, v němž je nezbytné uplatnit vymezené území o šíři 100 metrů okolo vnějších hranic areálu Tiskařská. V době vydání

napadeného rozhodnutí (pozn. soudu – jedná se o prvostupňové správní rozhodnutí) nebylo ze spisu ani z dostupných veřejných podkladů zřejmé, zda vůbec a případně kam ochranné pásmo zasahuje, tuto informaci měl pouze IPR, který ji ve svých vyjádřeních stavebnímu úřadu neposkytl. Přestože nelze pominout, že se na sousedních pozemcích objekt důležitý pro obranu státu nachází, v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nelze vycházet z toho, že jednoznačně existuje či byla v souladu s právními předpisy vymezena konkrétní poloha ochranného pásma. Pro objasnění, které pozemky lze považovat za objekty důležité pro obranu státu, resp. spadají do vymezeného území, požádal žalovaný pořizovatele územního plánu (UZR MHMP) o poskytnutí podkladu, který jednoznačně vymezí umístění objektu důležitého pro obranu státu a rozsah jeho ochranného pásma. Dne 17. 2. 2020 žalovaný obdržel vyjádření, dle něhož se v daném území nachází jen objekt civilní ochrany, který je zobrazen jen bodovou značkou bez ochranného pásma, promítnutí aktualizovaných dat bude až po pořízení 5. aktualizace ÚAP (tj. do 15. 6. 2021). Aktualizace dat ohledně oznamování objektů důležitých pro obranu státu se podle sdělení IPR ze dne 1. 4. 2019 nesešla s přípravou předcházejícího vyjádření IPR ze dne 20. 9. 2018 stavebnímu úřadu, z celé situace je zřejmé, že ministerstvo obrany nesplnilo svou povinnost poskytnout údaje o území bezodkladně po jejich vzniku nebo po jejich zjištění podle ust. § 27 odst. 3 stavebního zákona, neboť objekt důležitý pro obranu státu existuje na pozemcích sousedících s pozemky záměru podle výročních zpráv žalobce déle než 14 let, přestože žalobce od 17. 3. 2016 s ministerstvem obrany tvrdí, že se v areálu Tiskařská nachází objekt důležitý pro obranu státu, nebyl jeho rozsah, ani poloha, vyznačena v ÚAP, stejně tak nebylo znázorněno vymezené území (ochranné pásmo).

[10] Dále je v odůvodnění poukázáno na ust. § 44 odst. 3 zákona o obraně a je uvedeno, že přestože ministerstvo obrany již poskytlo podklady k vymezení objektu důležitého pro obranu státu zpracovateli ÚAP (IPR), není zřejmé, že by ministerstvo obrany stanovené ochranné pásmo v šíři 100 metrů podél vnější hranice pozemku č. parc. 723/2 projednalo s vlastníkem přilehlého pozemku, což není zcela zásadní pro dané posouzení, když je třeba vycházet z ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona.

[11] K další odvolací námitce je uvedeno, že závěr zjišťovacího řízení EIA byl přezkoumán odborem ochrany prostředí MHMP dne 6. 6. 2016, kdy tento odbor dospěl k závěru, že příslušný odbor, který vedl zjišťovací řízení, se vypořádal se všemi námitkami. Rozptylová studie, hodnotí vliv provozu betonárny včetně související manipulace se surovinami a obslužné dopravy pro vybrané znečišťující látky v síti referenčních bodů, podle výsledků modelu se koncentrace pohybují pod imisními limity, výjimkou jsou denní koncentrace PM_{10} , které v dané lokalitě platné imisní limity překračují. Realizace zdrojů znečišťování ovzduší nebude pro dotčenou lokalitu znamenat výrazné zhoršení kvality ovzduší, posuzovaný záměr ovlivní imisní situaci ve svém okolí pouze velmi mírně a s výjimkou denních koncentrací PM_{10} nepovede k překračování imisních limitů (ty by byly překročeny i bez realizace záměru a ten přispěje pouze malým vlivem). Žádný z odvolatelů se k oznámení záměru v průběhu zjišťovacího řízení nijak nevyjádřil, přestože skutečnost, že záměr nově doznal změn spočívající v rozšíření záměru o „výrobu čerstvých betonových směsí“ byla zcela zjevná. V průběhu zjišťovacího řízení byla vznesena námitka OZP MHMP týkající se hodnocení prašnosti v rozptylové studii, nicméně orgán ochrany ovzduší nepovažoval za nutné pokračovat v projednávání záměru v dalším procesu EIA, požadoval však doplnit vhodná technickoorganizační opatření k minimalizaci prašnosti při

provozu betonárny, což žadatel provedl. OZP MHMP na základě předložených podkladů dospěl k závěru, že umístění betonárny lze v dané lokalitě akceptovat, zaměřil se na minimalizaci dopadů na kvalitu ovzduší (povinnost zastřešení objektu SO 27), což žadatel zapracoval. Znovu je k další obdobné odvolací námitce poukázáno na skutečnost, že společnosti, jejichž objekty se nacházejí v blízkosti pozemků umisťované stavby, se v rámci zjišťovacího řízení nijak nevyjádřily, znovu je odkázáno na podmínky pro omezení prašnosti. Dále je znovu s ohledem na posouzení možné aplikace ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona zjišťováno (UZR MHMP a IPR), jaký je charakter území, to nebylo shledáno.

[12] Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

[13] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[14] Podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném v rozhodné době: „*V územích vymezených Ministerstvem obrany nebo Ministerstvem vnitra lze v zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu vydat územní rozhodnutí a povolit stavbu jen na základě jejich závazného stanoviska. Vymezená území oznámí pořizovatelům územně analytických podkladů a stavebním úřadům, v jejichž správních obvodech se nacházejí.*“

[15] Při posouzení, zda je možné aplikovat ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona, jak několikrát opakuje žalobce v žalobě a užívá jej, je zapotřebí zjištění, zda se jednalo o území vymezené ministerstvem obrany, přičemž toto vymezení musí být oznámeno pořizovatelům územně analytických podkladů. Tato skutečnost byla po celou dobu správního řízení velmi podrobně několikrát zjišťována (i v průběhu odvolacího řízení), a jediná možná odpověď, která z těchto zjištění plyne, že toto území takto vymezeno nebylo. Soud uvádí, že ani v řízení před soudem nebylo předloženo nic, co by svědčilo tomu, že území bylo vymezeno včetně svého ochranného pásma, jinými slovy řečeno, že by území, na kterém má být umístěna příslušná stavba, byla součástí vymezeného území nebo jeho ochranného pásma. Ačkoliv v žalobě žalobce uvádí, že tato skutečnost bude promítnuta do územně plánovacích podkladů do 15. 6. 2021, v době rozhodování soudu (15. 7. 2021) nic takového prokázáno nebylo, ani soud nahlédnutím do těchto podkladů veřejně přístupných na internetu, nic takového nezjistil. Pokud tedy příslušné území vymezeno nebylo, není možné postupovat podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona, a to ani v případě, kdy se jedná o objekt, který slouží zajištění obrany či bezpečnosti státu. Tento faktický stav musí být promítnut do územně plánovacích podkladů jako vymezené území, pak teprve je možné podle této právní normy postupovat. Jak soud již shora uvedl, po celou dobu poměrně dlouhého správního řízení, se tak nestalo, proto pokud žalovaný vyšel ze závěru, že dané území není vymezeno podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona, postupoval tak v souladu se zákonem. Rovněž poukaz na případné ochranné území podle ust. § 44 zákona o obraně nemá v daném případě místa v případě, že žalobce ničím neprokazoval, že takové ochranné pásmo bylo v souladu se zákonem o obraně vymezeno, a to opatřením obecné povahy. Soud ověřoval ke dni svého rozhodnutí, zda na veřejně

přístupných webových stránkách ministerstva obrany takové opatření obecné povahy pro příslušné objekty bylo vydáno, nic takového nezjistil.

[16] K první části žaloby tak soud uvádí, že pokud vymezené území podle ust. § 175 odst. 1 stavebního zákona nebylo zřízeno, a pokud nebylo zřízeno ochranné pásmo opatřením obecné povahy podle ust. § 44 zákona o obraně, nemohl žalovaný ani stavební úřad z takového předpokladu postupovat, neboť chybějí podstatné podklady pro takové posouzení a následnou aplikaci příslušné právní normy. Fakticita užívání určitých budov ještě bez dalšího neznámá, že se jedná o vymezené území nebo zřízené ochranné pásmo. Ve stavebním řízení tak bylo postupováno důvodně podle obecných právních ustanovení.

[17] Ze shora uvedeného pak musí logicky plynout, že stavební úřad nemohl postupovat podle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona nebo ust. § 149 odst. 4 správního řádu, ani tuto část žaloby tak soud nehodnotí jako důvodnou.

[18] Část žaloby, která velice obecně uvádí proklamační tvrzení, že zajištění bezpečnosti státu by mělo být prioritou celého státního aparátu, je v tomto směru nedůvodná – o takové premise nikdo nepochybuje a nikde není v odůvodnění popírána. Nicméně – postup správních orgánů, včetně těch, které zajišťují obranu státu, musí být v souladu s právními předpisy, které dávají dostatek prostoru pro to, aby tato obrana byla zajištěna.

[19] Ani další žalobní bod soud nepovažuje za důvodný. Příslušné zjišťovací řízení EIA bylo přezkoumáno příslušným správním odborem s tím, že vlivy byly řádně vyhodnoceny. Ke konkrétnějšímu vymezení, že se jedná o stavbu betonárky, pak soud uvádí, že žalobce nikde v žalobě netvrdí, že by svůj nesouhlas projevil v příslušném řízení a že by jeho argumentace nebyla vypořádána. Za tohoto procesního stavu tak soud považuje vypořádání této argumentace za dostatečné, když požadavky příslušného správního odboru na minimalizaci prašnosti při provozu betonárky byly provedeny.

[20] Rovněž poukaz žalobce na překročení limitů byl podle názoru soudu dostatečně vypořádán s tím, že překračován je jeden z limitů, který je v dané lokalitě překročen i bez realizace záměru. Ohledně hodnocení prašnosti z navrhovaného záměru je nutné odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když to bylo hodnoceno v závazném stanovisku orgánu ochrany ovzduší, který požadoval doplnit podmínku „Opatření proti prašnosti“, která doplněna byla. Je tak zjevné, že prašnost konkrétně hodnocena byla, a byly stanoveny podmínky k její minimalizaci. V tomto případě žalovaný vycházel z kladného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy, které celý záměr hodnotilo. Skutečnost, že jeden z limitů je překračován v území i bez realizace záměru, nebrání samo o sobě vydání příslušného povolení, pokud je taková situace posouzena a zdůvodněna, což se v daném případě stalo. Vzhledem k tomu, že žalobce žádné konkrétní důvody proti takovému posouzení v žalobě neuvádí, soud při vypořádání tohoto žalobního bodu provádí toto obecné zhodnocení.

[21] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení zúčastněných osob se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., kdy soud těmto osobám žádnou povinnost neukládal, náklady řízení jim tak nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. července 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu